

Rózsás est

Szeptember 25-e egy igazán meghatározó és fontos alkalom volt az egész internátus, de még inkább gólyáink, illetve végzőseink életében. Ezen a napon került megrendezésre a Rózsás est.

Az izgalomtól túlfűtött társaság minden tagja kivétel nélkül már a hajnali órákban talpon volt, noha felfűtöttségüket ekkor még nem a fent említett ünnepség, sokkal inkább a pirkadatkor felkonduló, legmélyebb álmainkból felzargató éktelen ricsaj okozta. Mindenki kedvenc tűzriadóján nehezen, de hamar túltettük magunkat, majd megbarátkozva a gondolattal, hogy újabb csodás napnak nézünk elébe, a remek kezdést követően készülődni kezdtünk az iskolába. Itt a 2. órában ráadást is kaphattunk a kibírhatatlan hangokból, ami végérvényesen megalapozta aznapi hozzáállásomat az élethez. Legalábbis akkor még így gondoltam. Éppen egy igencsak megkapó, minden figyelmet lebilincselő fizika órán hallgattam kedvenc fizikatanárom szórakoztató előadását és fejtegettük a teljesítménnyel kapcsolatos kérdéseinket, mikor eszembe jutott, hogy ma bizony Rózsás est van.

A nap további részében egyre inkább furdalt a kíváncsiság, hogy milyen versek és sütemények is készültek a 12.-esek tiszteletére.

Vacsora után fél nyolckor meg is kezdődött a várva várt rendezvény. A gólyafiúk határozott léptekkel érkeztek a díszterembe elegáns fekete öltönyben. Kezükből egy-egy szál vörös rózsával és egy végzős lányhoz írt költeménnyel foglalták el tisztes helyüket az első néhány sorban.

Ekkor Molnár Tamás tanár úr nyitotta meg az ünnepélyt, köszöntve őket, majd a 12.-es évfolyamot, ezután pedig átadta a szót Endre Anna 11. osztályos tanulónak, aki a továbbiakban az est házigazdája volt.

Először a gólyalányok adhatták át a süteményt, amit a végzősöknek készítettek. Nézve őket, ahogy remegő kézzel olvassák fel azt a néhány kedves mondatot, amelynek kíséretében átadták az édességet, számomra minden emlék felelevenedett. Tavaly még én álltam ott ilyen bizonytalanul. Természetesen a fiúk közben büszkén hallgatták az őket méltató szavakat, melyek néhol enyhe túlzásokkal, de az egekig magasztalták őket, növelve önbizalmukat, ami egyébként sem volt kicsi.

Ezt követően a közönség minden pillantása internátusunk új lakóinak férfirészlegére szegeződött. Ők nagy hódolattal, térdre ereszkedve szavalták el szerzeményüket, melyek sokszor meghatók, de még inkább humorosak voltak. Végül műveiket lezárva, megajándékozták „párjukat” egy-egy szál vörös rózsával. Nagy örömmel néztem, illetve hallgattam a színvonalas performanszokat, amikre a gólyák már lassan egy hónapja szorgalmasan készültek.

Úgy érzem valamennyiünk estjét feldobta ez a rendezvény. A gólyák büszkén mondhatják, leküzdötték lámpalázukat, a végzősök boldogan fogadhatták a dicsérő szavakat, a közönség pedig élvezettel figyelhette az igényes alkotások végtelen hosszú sorát. Visszagondolva, azt hiszem talán mégiscsak érdemes volt felkelni arra a bizonyos szerda reggeli tűzriadóra.

Fáy Olívia jegyzete 10. évf.